

Ἐκθεση

της Κατερίνας Λουκίδου

Medusa by Luciano Garbati

Η Κατερίνα Λουκίδου γεννήθηκε το 1976 στη Γερμανία και μεγάλωσε στη Θεσσαλονίκη. Σπούδασε Νομική στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης και είναι διδάκτορας πολιτικής επιστήμης του Πανεπιστημίου Αθηνών. Είναι απόφοιτη του κύκλου εξειδίκευσης του Εργαστηρίου Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία.

Το μονόπρακτό της *Τσι Ταϊ come back* παρουσιάστηκε στο κοινό το 2008 στο θέατρο Αργώ. Το έργο της *Στον αγαπημένο μας συνάδελφο και φίλο* έχει ανέβει στην Αθήνα (2016), τη Σύρο (2016), την Κρήτη (2020) και ως διαδικτυακή παράσταση από το ΔΗΠΕΘΕ Κομοτηνής (2021) και κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Vaxkikon. Άλλα έργα της έχουν παρουσιαστεί σε θεατρικά αναλόγια.

Το 2019 δημιούργησε την ιστοσελίδα loukidou.gr, στην οποία διαθέτει ελεύθερα προς ανάγνωση όλα της τα έργα. Είναι συνιδρύτρια του playGRound. Από το 2005 ζει και εργάζεται στην Αθήνα στο πεδίο της ισότητας των φύλων.

Επικοινωνία: loukikat@gmail.com

Το θεατρικό έργο ΕΚΘΕΣΗ της Κατερίνας Λουκίδου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons BY_NC_ND^[1] [Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Για κάθε μεταποίηση, θεατρική παράσταση και κάθε άμεση ή έμμεση κερδοσκοπική χρήση, απαιτείται συναίνεση της συγγραφέως.

Περίληψη

Η Μαίρη, επιμελήτρια σε ένα Μουσείο, ετοιμάζει την τελευταία της Έκθεση με θέμα τη Δικαίωση και κεντρικό Έκθεμα το άγαλμα της Μέδουσας του Luciano Garbati. Το άγαλμα ασκεί μια καταλυτική επιρροή επάνω της ώστε να καταγγείλει το βιασμό της από τον Πρόεδρο του ΔΣ του Μουσείου πριν από χρόνια. Το έργο επαναδιαπραγματεύεται το μύθο του βιασμού της Μέδουσας, όπως παρουσιάζεται στις “Μεταμορφώσεις” του Οβίδιου, με στόχο τη δικαίωσή της.

Σημείωση

*Το άγαλμα του Luciano Garbati, αργεντίνου καλλιτέχνη, αναπαριστά τη Μέδουσα η οποία κρατάει στο ένα χέρι της το κομμένο κεφάλι του Περσέα και στο άλλο ένα ξίφος. Το άγαλμα αντιστρέφει το αριστούργημα της Ιταλικής Αναγέννησης *Perseus With the Head of Medusa* (1545-54) του Benvenuto Cellini.*

Τα δύο αγάλματα αναφέρονται στην εκδοχή του μύθου της Μέδουσας όπως παρουσιάζεται από τον Οβίδιο στις «Μεταμορφώσεις». Σύμφωνα με αυτή, η Μέδουσα, γοργόνα και ιέρεια της Αθηνάς με εντυπωσιακή όψη τράβηξε την προσοχή του Ποσειδώνα, ο οποίος τη βίασε μέσα στο ιερό της Αθηνάς. Η θεά, μη μπορώντας να τιμωρήσει τον αδελφό της Ποσειδώνα, εκδικήθηκε τη Μέδουσα για τη βεβήλωση του ιερού της και τη μεταμόρφωσε σε τέρας, το οποίο πέτρωνε με την όψη του όποιον την κοιτούσε. Αργότερα ο Περσέας στάλθηκε να αποκεφαλίσει το τέρας.

Η εκδοχή του βιασμού της Μέδουσας συνδέθηκε με το αμερικανικό κίνημα #metoo μέσω της ανάγνωσής της ως μιας περίπτωσης τιμωρίας του θύματος αντί του θύτη από το σύστημα. Στο ίδιο πνεύμα το άγαλμα του Garbati έχει αναδειχθεί σε σύμβολο της δικαίωσης των γυναικών που έχουν επιβιώσει από βιασμό.

Χώρος

Στην κεντρική αίθουσα εκθεμάτων ενός Μουσείου. Στη μέση του χώρου πάνω σε ένα βάθρο είναι το άγαλμα της Μέδουσας που κρατάει στο ένα χέρι ένα ξίφος και στο άλλο το κομμένο κεφάλι του Περσέα.

Στο βάθος είναι στημένος ένας προτζέκτορας για παρουσίαση.

Πρόσωπα

Μαίρη

Πέτρος

Αθηνά

Μέδουσα

1.

Η Μαίρη είναι ανεβασμένη σε μια σκάλα και κοιτάει το άγαλμα.

Χαϊδεύει τα μαλλιά της Μέδουσας. Λύνει και η ίδια τα μαλλιά της που

ξεχύνονται πλούσια. Χαϊδεύει τα χέρια της Μέδουσας, το λαιμό της.

Μπαίνει μέσα ο Πέτρος.

Πέτρος: Εδώ είσαι;

Μαίρη: Πού αλλού;

Πέτρος: Σε έψαχνα παντού.

Μαίρη: Εκτός από εκεί που έπρεπε.

Πέτρος: Μέρα νύχτα μαζί της.

Μαίρη: Δεν βρίσκω καλύτερη παρέα.

Πέτρος: Κάθεσαι και την κοιτάζεις;

Μαίρη: Προσπαθώ να ακούσω τι θέλει να μου πει.

Πέτρος: Και τα καταφέρνεις;

Μαίρη: Ίσως.

Πέτρος: Ούτε ερωτευμένη να ήσουν.

Μαίρη: Ζηλεύεις;

Πέτρος: Δεν θες να ρίξεις μια ματιά στα άλλα εκθέματα;

Μαίρη: Τα είδα χθες.

Πέτρος: Δεν θες να δεις αν χρειάζεται κάτι τελευταίο να ρυθμίσεις;

Μαίρη: Όχι.

Πέτρος: Στο κάτω-κάτω εσύ είσαι η επιμελήτρια.

Μαίρη: Σου έχω εμπιστοσύνη.

Πέτρος: Από πότε;

Μαίρη: Από τότε που ήρθε αυτή. (δείχνει τη Μέδουσα)

Πέτρος: Δεν σε νοιάζει τίποτε άλλο;

Μαίρη: Νομίζεις θα πάρει τα μάτια του κανείς από πάνω της;

Πέτρος: Μα και οι άλλες αναπαραστάσεις...

Μαίρη: Οι σφραγίδες, οι ασπίδες, τα αγγεία, όλες στήθηκαν για να φέρω αυτήν.

Πέτρος: Κάποια τα αποκτήσαμε με πολύ κόπο...

Μαίρη: Δικαίωση, Πέτρο, αυτό είναι το θέμα της Έκθεσης. Και μόνο εδώ υπάρχει δικαίωση. (δείχνει το κεφάλι του Περσέα)

Πέτρος: Όμως-

Μαίρη: Όταν έρθεις στη θέση μου θα καταλάβεις.

Πέτρος: Δεν θα -

Μαίρη: Αρνήσου την αν μπορείς.

(Παύση)

Πέτρος: Έχει όντως κάτι. Είναι σαν αληθινή.

Μαίρη: Αναπνέει. Αγγιξέ την.

Του παίρνει το χέρι και το βάζει στην κοιλιά της Μέδουσας.

Μαίρη: Αν περιμένεις θα το νοιώσεις.

Πέτρος: Είναι ζεστή.

Μαίρη: Πήρε τη θερμοκρασία του καλοκαιριού.

(παύση)

Πέτρος: Πρώτη φορά σε βλέπω με τα μαλλιά σου κάτω.

(Η Μαίρη μαζεύει γρήγορα τα μαλλιά της)

Μαίρη: Και τελευταία.

Πέτρος: Γιατί τα μαζεύεις συνέχεια;

Μαίρη: Είναι άγρια και με ενοχλούνε.

Πέτρος: Και αυτή φίδα έχει για μαλλί.

Μαίρη: Έχει και σπαθί. Εγώ δεν έχω.

Πέτρος: Έτσι λες;

Ο Πέτρος πλησιάζει το σπαθί της Μέδουσας.

Πέτρος: Και πολύ ρεαλιστικό.

Μαίρη: Ο καλλιτέχνης το έφτιαξε αληθινό. Πρόσεξε μην κοπείς.

Πέτρος: Κι εσύ πρόσεχε.

(Ακούγονται ψίθυρος που τον ακούει μόνο η Μαίρη)

Φωνές: Εσύ δεν κόβεσαι...

Μαίρη: Εγώ δεν κόβομαι.

Πέτρος: Γιατί;

Φωνές: Μόνο ο Περσέας κινδυνεύει απ' το σπαθί της Μέδουσας.

Μαίρη: Είσαι ο Περσέας;

Πέτρος: Τι λες;

Μαίρη: Αν δεν είσαι ο Περσέας δεν κινδυνεύεις.

Πέτρος: Εντάξει τότε.

Ο Πέτρος ακουμπά το σπαθί και κόβεται. Η Μαίρη τρομάζει.

Μαίρη: Τι έπαθες;

Πέτρος: Σου είπα, είναι κοφτερό.

Μαίρη: Αίμα. Έπρεπε να το ακουμπήσεις; Έλα εδώ!

Φωνές: Μόνο το αίμα του Περσέα μπορεί να βάψει το ατσάλι.

Η Μαίρη ταραίζεται, βγάζει το μαντήλι της και δένει το χέρι του Πέτρου.

Μαίρη: Είσαι καλά; Όλα εντάξει;

Πέτρος: Είμαι καλά. Μια γρατσουνιά είναι.

Μαίρη: Να φέρω το φαρμακείο.

Πέτρος: Έχω ό,τι χρειάζομαι στο γραφείο μου. Δεν είναι τίποτα.

Μαίρη: Δεν είναι.

Πέτρος: Ηρέμησε, πρώτη φορά σε βλέπω έτσι. Κοίτα; Σταμάτησε.

Εντάξει;

Μαίρη: Να το δέσεις.

Πέτρος: Θα πάω τώρα για να μην ανησυχείς.

Μαίρη: Ευχαριστώ.

Πέτρος: Αν και μ' αρέσει λίγο.

Φωνές: Έπρεπε να ξέρεις Περσέα.

Το αίμα επιβιώνει στους αιώνες

Σαν την αδικία

Έχει κανόνες

Φύγε μακριά από τη Μέδουσα

Άλλαξαν οι καιροί

Και το ατσάλι κόβει εκεί που πρέπει.

Με ακριβείς τομές

Χρωστούμενες

Χρόνια πολλά περίμενε αυτό το σπαθί

Κόκκινο χρώμα αποζητά

Χρέος έχει

Χρατσ, μια τομή να κάνει

Μέδουσα: (Μιλάει στο κεφάλι που κρατάει)

Ας πρόσεχες μωρό μου,
Κι εσύ και οι απόγονοί σου
Πρόσεχε.

2.

Η Μαίρη μένει μόνη της. Ξαφνικά πίσω από τα αγάλματα ξεπροβάλει ένας άνδρας που από τη μέση και πάνω είναι λευκό άλογο. Μπαίνει μέσα η Αθηνά.

Αθηνά: Εδώ είσαι;

Μαίρη: Με έψαχνες;

Αθηνά: Ήρθα να δω το έκθεμα.

Μαίρη: Τώρα ήρθες να το δεις;

Αθηνά: Είναι όλα έτοιμα;

Μαίρη: Φυσικά.

Αθηνά: Δεν θέλω να πάει τίποτα στραβά.

Μαίρη: Δεν θα πάει.

Αθηνά: Δεν θέλω η έλλειψη εμπειρίας σου να κοστίσει στην Έκθεση.

Μαίρη: Η έλλειψη εμπειρίας μου;

Αθηνά: Ναι.

Μαίρη: Και ποιος φταίει για την έλλειψη εμπειρίας μου;

(Ο άνδρας άλογο εμφανίζεται ξανά και τρομάζει την Μαίρη. Η Αθηνά δεν τον βλέπει.)

Αθηνά: Σου κάναμε τη χάρη να σε αφήσουμε να κάνεις αυτή την Έκθεση.

Μαίρη: Η επιτροπή επιχορηγήσεων εννοείς.

Αθηνά: Συνηθίζουν να ενθαρρύνουν εμμονές.

Μαίρη: Πού να καταλάβεις.

Αθηνά: Δεν καταλαβαίνω και δεν με νοιάζει κιόλας. Κοίτα μόνο να είναι όλα στην εντέλεια.

Μαίρη: Μην ανησυχείς Αθηνά μου. Όλα θα γίνουν όπως πρέπει. Λίγη υπομονή.

Μέδουσα: Λίγη υπομονή (συγχρονισμένα με την Μαίρη) Κάτι αιώνες μόνο... Χιλιετηρίδες.

Αθηνά: Με τον Πέτρο πώς τα πας;

Μαίρη: Γιατί δεν τον ρωτάς;

Αθηνά: Βοήθησε καθόλου;

Μαίρη: Πολύ.

Αθηνά: Χαίρομαι.

Μαίρη: Ξέρω ότι θα με αντικαταστήσει.

Αθηνά: Γιατί το λες αυτό;

Μαίρη: Κάποια πράγματα είναι αυτονόητα.

Αθηνά: Δεν είναι η ώρα για παράπονα.

Μαίρη: Ξέρω πως είναι η τελευταία μου Έκθεση.

Αθηνά: Να, αυτό εννοώ. Σταμάτα.

Μαίρη: Δεύτερη έκθεση σε πέντε χρόνια.

Αθηνά: Κάνεις αυτό που θέλεις και πάλι γκρινιάζεις.

Μαίρη: Ξεχνάς ότι με έχετε στο αρχείο ενώ είμαι η βασική επιμελήτρια.

Αθηνά: Ας έκανες καλύτερες προτάσεις.

Μαίρη: Με τιμωρούσες.

Ο άνδρας άλογο εμφανίζεται πάλι.

Αθηνά: Πάντα φανταζόσουν διάφορα.

Φωνές: Φαντάσματα βλέπεις.

Άλογα ανδριεμένα.

Με πόδια αγριεμένα.

Δυνατά.

Αυτόν βλέπεις.

Που δεν έπρεπε να σε δει.

Φύγε-κρύψου!

3.

Μπαίνει μέσα ο Πέτρος. Της δείχνει το τραύμα.

Μαίρη: Λοιπόν;

Πέτρος: Είπαμε, δεν ήταν τίποτα. Όμως σε ευχαριστώ πολύ.

Μαίρη: Για ποιο πράγμα;

Πέτρος: Για όλα.

Μαίρη: Ποια όλα;

Πέτρος: Για τη διακριτική σου φροντίδα όλο το εξάμηνο. Δεν μου κράτησες κανένα μυστικό από τη δουλειά σου.

Μαίρη: Δεν μου χεις κάνει τίποτα.

Πέτρος: Μου έδειξες τα πάντα, μου εξήγησες τα πάντα. Κι ας μην με...

Μαίρη: Τι;

Πέτρος: Θέλω να πω...

Μαίρη: Πες το, δεν έχω πολύ χρόνο.

Πέτρος: Κι ας μην με συμπαθείς πολύ.

Μαίρη: Νομίζεις ότι δεν σε συμπαθώ;

Πέτρος: Δεν είμαι και η αδυναμία σου.

Μαίρη: Λες βλακείες.

Πέτρος: Ποτέ δεν χαμογελάς όταν με βλέπεις.

Μαίρη: Δεν το κάνω γενικώς.

Πέτρος: Σε έχω δει να χαμογελάς στα αγάλματα.

Φωνές: Τα αγάλματα είναι πλάσματα

Από υλικά σκληρά αντί για μαλακή σάρκα

Άψυχα.

Μαίρη: Ε και;

Φωνές Ακίνδυνα.

Η Μέδουσα γελάει.

Πέτρος: Τίποτα, λέω... Γύρω απ' τα εκθέματα είσαι ήρεμη. Ιδίως τώρα.

Μαίρη: Η αλήθεια είναι ότι μου χει φτιάξει το κέφι. (δείχνει τη Μέδουσα)

Φωνές: Ένα κομμάτι πηλός

Μαίρη: Και τι πειράζει;

Πέτρος: Καθόλου δεν πειράζει. Καταλαβαίνω.

Φωνές: (Στη Μαίρη) Εσύ όμως δεν το καταλαβαίνεις.

Μαίρη: Τι πράγμα;

Πέτρος: Ότι νιώθεις πιο ήρεμη ανάμεσά τους.

Φωνές: Ανάμεσα

στις πέτρες, τον πηλό και τα μάρμαρα.

Γιατί πηλός, πέτρα και μάρμαρο έχεις γίνει κι εσύ.

Μαίρη: Γιατί τα λες αυτά;

Πέτρος: Γιατί σε παρακολουθώ, σε βλέπω...

Μαίρη: Θεε να με πεις ψυχρή;

Πέτρος: Όχι.

Μαίρη: Ακαμπτη;

Αυτό ήρθες να μου πεις; Νομίζεις δεν ξέρω την άποψή σας για μένα;

Πέτρος: Ποια άποψη;

Μαίρη: Τη δική σου. Και όλων εδώ μέσα

Πέτρος: Εγώ απλά ήθελα να πω...

Μαίρη: Ότι σε κάνω να αισθάνεσαι άσχημα.

Πέτρος: Εγώ ποτέ.

Μαίρη: Να με κατηγορήσεις ότι είμαι αντικοινωνική.

Πέτρος: Όχι, απλά έλεγα...

Μαίρη: Αυτό είναι το πρόβλημα. Ότι έλεγες.

Πέτρος: Εγώ έχω μόνο θετικά να πω...

Μαίρη: Αν θεε να ξέρεις, εδώ μέσα είμαι μόνη. Δεν έχω φίλους.

Φωνές: Δεν έχεις φίλους πουθενά.

Μαίρη: Και ούτε θέλω να κάνω. Αυτά τα εκθέματα είναι οι μόνοι μου σύμμαχοι.

Πέτρος: Σε ποιον πόλεμο;

Μαίρη: Μεταφορικά το είπα.

Πέτρος: Με νοιάζει.

Φωνές: Πες του!

Μέδουσα: Μην του πεις.

Μαίρη: Από πού κι ως πού; Με λυπάσαι;

Πέτρος: Όχι βέβαια.

Μαίρη: Να μου λείπουν όλα αυτά.

Πέτρος: Δεν είναι στο χέρι σου. (Ο Πέτρος της πιάνει τα χέρια)

Μέδουσα: Όπα.

Μαίρη: Άσε με.

Πέτρος: Αλήθεια λέω. Θέλω να σε καταλάβω.

Μαίρη: Γιατί;

Πέτρος: Γιατί... είσαι ιδιαίτερη.

Μέδουσα: Όπα, όπα.

Μαίρη: Άσε με.

Πέτρος: Έχεις παγωμένα χέρια.

Μαίρη: Και τι μ' αυτό;

Ο Πέτρος τα φνσάει με το χνώτο του για να ζεσταθούν. Κοιτάζονται στα μάτια.

Η Μαίρη αρχίζει και τρέμει.

Πέτρος: Τι έπαθες;

Τινάζεται, ελευθερώνει τα χέρια της.

Μαίρη: Τίποτα. Σε παρακαλώ, πήγαινε αμέσως να φέρεις τους καταλόγους.

Πέτρος: Αυτή τη στιγμή;

Μαίρη: Σε μια ώρα ανοίγουμε και δεν έχουμε καταλόγους.

(παύση)

Πέτρος: Ό,τι πεις.

Ο Πέτρος φεύγει νευριασμένος.

Μαίρη: (μονολογεί) Μην με αγγίζεις.

Φωνές: Αγνή καρδιά,

Παράξενο

Κι ας κατάγεται από δύσκολη γενιά

Σαν ένα φράγμα μέσα του

Να απομονώνει το κακό

Ίσως είναι αυτός που χρειάζεσαι

Ίσως υπάρχει λόγος που ήρθε

Να λύσει ένα κόμπο

Μέδουσα: Μη ακούς αδελφή μου.

Εσύ ξέρεις καλά

δίπλα σε κάθε φράγμα

υπάρχει μια βαθιά χαράδρα.

Η Μαίρη μυρίζει τα χέρια της.

4.

Η Μαίρη είναι μόνη της στην αίθουσα και συνομιλεί με τις φωνές.

Λειτουργούν ως ηχώ μεταξύ τους.

Μαίρη (στις φωνές): Γιατί δεν μ' αφήνετε; Τόσα χρόνια πίσω μου.

Φωνές: Τόσα χρόνια σε προστατεύουμε.

Μαίρη: Τι θέλετε από μένα;

Φωνές: Το καλό σου.

Μαίρη: Το καλό μου... όπως το θέλατε και τότε.

Φωνές: Και τότε.

Μαίρη: Και το καλό μου ήταν να μη μιλήσω;

Φωνές: Να μη μιλήσεις.

Μαίρη: Να κρύψω αυτό που μου συνέβη;

Φωνές: Να κρύψεις.

Μαίρη: Και έκρυψα, δε μίλησα.

Φωνές: Μίλησες.

Μαίρη: Σε ένα άτομο. Δεν άντεξα.

Φωνές: Δεν άντεξες. Και τι κατάλαβες; Ήρθες στα λόγια μας.

Μαίρη: Η Αθηνά δεν ήταν ο κατάλληλος άνθρωπος.

Φωνές: Έτσι είναι όλοι. Δεν μπορούν να ακούσουν το κακό.

Πιστεύουν ότι είναι μεταδοτικό.

Μαίρη: Και μετά το έθαψα μέσα μου.

Φωνές: Καλά έκανες.

Μαίρη: Και τώρα τι θέλετε; Μου λέτε ότι είμαι ψυχρή;

Φωνές: Σαν άγαλμα.

Μαίρη: Ότι δεν ανοίγομαι σε άλλους ανθρώπους;

Φωνές: Σαν τάφος.

Μαίρη: Τάφος γίνεσαι όταν θάβεις πράγματα μέσα σου.

Φωνές: Έπρεπε να συνεχίσεις τη ζωή σου.

Μαίρη: Πώς ακριβώς;

Φωνές: Σαν να μη συνέβη.

Μαίρη: Όμως συνέβη!

Φωνές: Πέρασαν τόσα χρόνια.

Μαίρη: Τόσα χρόνια που για μένα ήταν σαν χθες.

Φωνές: Να είσαι δυνατή.

Μαίρη: Βρήκα τον τρόπο να προστατεύομαι.

Φωνές: Πώς;

Μαίρη: Κρατάω αποστάσεις.

Φωνές: Κι από τον ακατανόμαστο κρατούσες.

Μαίρη: Κάτι τον προσκάλεσε.

Φωνές: Η ομορφιά σου.

Μαίρη: Ας τη χαλάσω λοιπόν.

Φωνές: Ύβρις!

Μαίρη: Ποιος Θεός θα με τιμωρούσε γι αυτό;

Φωνές: Η ομορφιά είναι δώρο τους.

Μαίρη: Και κατάρα μαζί.

Φωνές: Κατάρα είναι η μοναξιά.

Μαίρη: Τι θέλετε να κάνω;

Φωνές: Άσε τον Πέτρο να σ' αγγίξει.

Μαρία: Να αφήσω...

Φωνές: Άσε τον εαυτό σου να αγγιχθεί.

Μαρία: Δεν είναι ευχάριστη η πέτρα στην αφή.

Φωνές: Μην τον εκδικείσαι.

Μαρία: Έχω λόγο.

Φωνές: Δεν είναι αυτός που σε έβλαψε.

Μαρία: Μόνο ένα άτομο παρεμβάλλεται ανάμεσά τους.

Φωνές: Τον συμπαθείς.

Μαρία: Διεστραμμένη συμπάθεια.

Φωνές: Θέλεις να είσαι κοντά του.

Μαρία: Παιχνίδια του μυαλού.

Φωνές: Και της καρδιάς.

Μαρία: Όλα τα ξέρετε.

Φωνές: Όλα.

Μαρία: Είναι ο μόνος που μπορώ να εκδικηθώ.

Φωνές: Είναι ο μόνος που μπορεί να σε λεφτερώσει.

Μαρία: Πώς θα με ελευθερώσει;

Φωνές: Το μάρμαρο χαράζεται με το διαμάντι.

Μαρία: Διαμάντι ο Πέτρος;

Φωνές: Ο έρωτας.

Μαίρη: Νομίζετε είμαι ερωτευμένη;

Φωνές: Είσαι ερωτευμένη.

Μαίρη: Κανένας έρωτας δεν μπορεί να υπάρξει αν δεν βγει από μέσα μου η κραυγή που κρύβω.

Φωνές: Μάταιο θα ναι για άλλη μια φορά.

Μαρία: Ποτέ δεν θα ελευθερωθώ αν δεν βρω δικαιοσύνη.

Φωνές: Να δραπετεύσεις μέσω της λήθης.

Μαρία: Τι εύκολο να μιλάτε και να δίνετε συμβουλές όταν είστε μόνο φωνές στο κεφάλι μου. Φωνές ορφανές από κόκκαλα, υγρά και κύτταρα, φλέβες και δέρμα, όργανα και ορμόνες. Τι εύκολο να

αγνοείς ότι το σώμα έχει χρόνους δικούς του, φωνή δική του, μνήμη που δεν παραγράφεται, πληγές που δεν επουλώνονται ποτέ, το αποτύπωμά τους μεταφέρεται σε όλα τα κύτταρά σου κάθε μέρα για χρόνια και υπερβαίνει τη βούληση, υποτάσσει το μυαλό, νικάει τη λογική, σβήνει την ελπίδα, και χλευάζει την ευχή, χαράζει κάθε όριό σου, γνωρίζει καλύτερα, καταλαβαίνετε; Το σώμα μου γνωρίζει. Εσείς δεν έχετε σώμα.

Φωνές: Δεν έχουμε σώμα.

Μαίρη: Τότε πώς τολμάτε;

Φωνές: Δεν μας τα είπες ποτέ αυτά.

Μαίρη: Πάλι σε μένα θα ρίξετε την ευθύνη;

Φωνές: Δεν μας αντιστάθηκες. (Η φωνές ακούγονται όλο και πιο μπάσες, όλο και πιο αλλοιωμένες μέχρι που δεν καταλαβαίνουμε τι λένε)

Μαίρη: Κι αυτό σας έδωσε το δικαίωμα να λέτε ό,τι θέλετε;

Φωνές: Σε προστατεύουμε.

Μαίρη: Πάλι αυτό το ποίημα.

Φωνές: Για το καλό σου.

Μαίρη: Τι είπατε;

Φωνές: Για το καλό σου.

Μαίρη: Δεν σας άκουσα.

Φωνές: Εμπιστεύσου μας.

Μαίρη: Σας βαρέθηκα. Εξαφανιστείτε επιτέλους. Μόνο κακό μου κάνατε με τις συμβουλές σας, μου παίρνετε τη δύναμη. (Στη Μέδουσα) Ενώ εσύ... ιέρεια αδικημένη, εσύ οργίστηκες. Σήκωσες το σπαθί σου κι από τότε που ήρθες, το μουδιασμένο αίμα μου άρχισε να ξυπνά. Να βράζει. Απαίτησες και πήρες αυτό που χρειαζόσουν για να επιβιώσεις.

Μέδουσα: Εκδίκηση. (Ταυτόχρονα με την επόμενη ατάκα)

Μαίρη: Δικαίωση. (Ταυτόχρονα με τη Μέδουσα)

5.

Μπαίνει μέσα ο Πέτρος.

Πέτρος: Την αποχαιρετάς;

Μαίρη: Ορίστε;

Ο Πέτρος δείχνει τη Μέδουσα.

Πέτρος: Σε άκουσα που της μιλούσες.

Μαίρη: Εγώ;

Πέτρος: Και φαντάστηκα ότι της λες αντίο.

Μαίρη: Γιατί να της πω αντίο;

Ο Πέτρος της δείχνει μια επιστολή.

Πέτρος: Μαίρη ξέρω. Πότε θα μου το έλεγες;

Μαίρη: Τι είναι αυτό;

Πέτρος: *(διαβάζει)* «Με το παρόν υποβάλω την παραίτησή μου από τη θέση της επιμελήτριας-

Μαίρη: Πού το βρήκες;

Πέτρος: Εκεί που το άφησες. Στο γραφείο της Αθηνάς.

Μαίρη: Κακώς το διάβασες.

Πέτρος: Γιατί δεν μου το είπες;

Μαίρη: Τι να σου πω;

Πέτρος: Ότι μας αφήνεις.

Μαίρη: Γιατί δεν σε αφορά.

Πέτρος: Μάλιστα. Και πότε σκέφτεσαι να φύγεις;

Μαίρη: Αμέσως μετά τα εγκαίνια.

Πέτρος: Τόσο άμεσα.

Μαίρη: Τόσο.

Πέτρος: Θα έφευγες χωρίς να με χαιρετίσεις;

Μαίρη: Σε χαιρετάω τώρα.

Πέτρος: Επί τη ευκαιρία.

Μαίρη: Ναι.

Πέτρος: Και ποιος είναι ο λόγος της παραίτησης σου αν επιτρέπεται;

Μαίρη: Αξιοπρέπεια.

Πέτρος: Τι θα πει αυτό;

Μαίρη: Παραιτούμαι πριν με εξαναγκάσετε.

Πέτρος: Ποιοι;

Μαίρη: Το Μουσείο.

Πέτρος: Το Μουσείο θα κερδίσει αρκετά από αυτή την Έκθεση. Δεν έχει κανένα λόγο να σε εξαναγκάσει να φύγεις.

Μαίρη: Όλο και κάποιο θα βρουν. Η σύμβασή μου όπως ξέρεις τελειώνει. Πιστεύεις πραγματικά ότι θα μου την ανανεώσουν;

Πέτρος: Είσαι η πιο καταρτισμένη εδώ μέσα.

Μαίρη: Έπαιξε αυτό ποτέ κανένα ρόλο;

Πέτρος: Αυτός είναι ο πόλεμος που μου έλεγες πριν;

Μαίρη: Ίσως.

Πέτρος: Νομίζω αδικείς το Μουσείο. Εντάξει, δεν τα πας καλά με την Αθηνά, είστε τελείως διαφορετικές η μία από την άλλη. Η Αθηνά είναι τέρας λογικής και πρακτικότητας, εσύ όλο ψυχή.

Μαίρη: Βρίσκεις;

Πέτρος: Αυτό που θέλω να πω είναι ότι ακόμα και αν δεν τα πηγαίνεις καλά με την Αθηνά, δεν είναι αυτή που κουμαντάρει το Μουσείο. Η Διευθύντρια υπακούει στο Διοικητικό Συμβούλιο. Ακόμα και αν αυτή εισηγηθεί να-

Η Μαίρη αρχίζει και γελάει.

Πέτρος: Γιατί γελάς;

Μαίρη: Τα ξέρεις αντίθετα από ότι είναι. Δεν θα εισηγηθεί η Αθηνά. Η Αθηνά απλά θα αποδεχθεί αυτό που θα της πουν. Θα συμφωνήσει με χαρά, δεν λέω. Αλλά δεν είναι αυτή που θέλει να φύγω.

Πέτρος: Αλλά ποιος;

Μαίρη: Άστο Πέτρο. Δεν χρειάζεται να ξέρεις.

Η Μαίρη πάει να φύγει, ο Πέτρος την κρατάει από το χέρι.

Πέτρος: Δεν είναι όλοι εναντίον σου. Ο θεός μου είναι στο Διοικητικό Συμβούλιο όπως γνωρίζεις. Ο αδελφός της μάνας μου, αυτός με μεγάλωσε, με έχει σαν γιο. Θα τον πιάσω σήμερα κιόλας που θα έρθει στα εγκαίνια.

Ο άνθρωπος με το κεφάλι αλόγου εμφανίζεται πάλι στο φόντο. Η Αθηνά τρομάζει.

Μαίρη: Ο θεός σου... Θα έρθει σήμερα εδώ;

Πέτρος: Φυσικά. Θα δει πόσο καλή δουλειά κάνεις. Θα του πω ότι πρέπει οπωσδήποτε να ανανεωθεί η σύμβασή σου. Εσύ είσαι το καλύτερο χαρτί του Μουσείου.

Μαίρη: Μην το κάνεις αυτό.

Πέτρος: Θα κάνω ότι μπορώ για να μην αδικηθείς.

Μαίρη: Μη με κοροϊδεύεις μπροστά στα μούτρα μου.

Πέτρος: Εγώ;

Μαίρη: Τώρα πραγματικά δεν ξέρεις ποιος είναι ο ρόλος σου εδώ μέσα;

Πέτρος: Τι ρόλος; Τι λες;

Μαίρη: Λέω ότι έχει ήδη βρεθεί αυτός που θα αντικαταστήσει το ...καλύτερο χαρτί του Μουσείου.

Πέτρος: Εμένα εννοείς; Είσαι με τα καλά σου;

Μαίρη: Πιστεύεις ότι ο θεός σου θα αφήσει αυτή την ευκαιρία; Με ένα σμπάρο δυο τρυγόνια.

Πέτρος: Τι είναι αυτά που λες;

Μαίρη: Είναι κοινό μυστικό εδώ μέσα. Όπως πολλά άλλα.

Φωνές: Κοινό μυστικό. Όπως πολλά άλλα.

Πέτρος: Δεν έχω ιδέα.

Μαίρη: Έχω εγώ.

Πέτρος: Δεν θα αποδεχτώ τη θέση. Αν ο θεός μου έχει κάνει κινήσεις για να πάρω τη θέση σου, θα αρνηθώ.

Μαίρη: Ο θεός σου δεν δέχεται το «όχι».

Μέδουσα: «Όχι.»

Πέτρος: Θα αναγκαστεί.

Μαίρη: Ο θεός σου δεν αναγκάζεται.

Μέδουσα: Αναγκάζει.

Πέτρος: Ξέρω ότι φαίνεται σκληρός, ότι περνάει πάντα το δικό του, αλλά κι εγώ είμαι αγύριστο κεφάλι.

Φωνές: Πες του.

Μίλα του.

Αυτός θα σ' ακούσει.

Μαίρη: Δεν έχεις παρά να τον ρωτήσεις σήμερα.

Πέτρος: Θα το κάνω. Στο μεταξύ, ας σκίσω αυτό εδώ. *(Πιάνει και σκίζει την επιστολή παραίτησης.)*

Μαίρη: Δεν θέλω να σε απογοητεύσω, όμως εγώ μετά από αυτά τα εγκαίνια τελείωσα. Με το ζόρι μένω εδώ μέσα τόσα χρόνια. Ήθελα απλά να φύγω έχοντας αποδείξει τι μπορώ να κάνω.

Πέτρος: Μα γιατί; Αν λυθεί αυτό-

Μαίρη: Είναι η δεύτερη και τελευταία μου Έκθεση.

Πέτρος: Μαίρη, κάτι άλλο συμβαίνει και πρέπει να μου το πεις.

Μαίρη: Γιατί;

Πέτρος: Γιατί θέλω να το ακούσω.

Μαίρη: Δεν είναι η ώρα.

Πέτρος: *(Την πλησιάζει, της πιάνει το χέρι)* Σε παρακαλώ.

Μαίρη: Είπα όχι!

Μέδουσα: Όχι!

Ο Πέτρος σηκώνει τα χέρια του ψηλά και την αφήνει να φύγει.

Η Μαίρη φεύγει από τη σκηνή.

6.

Ο Πέτρος έχει μείνει μόνος του στο χώρο. Αρχίζει σιγά-σιγά και ακούει τις φωνές.

Φωνές: (στον Πέτρο) «Κοινό μυστικό».

Ο Πέτρος κοιτάει τριγύρω.

Πέτρος: Ποιος μιλά;

Φωνές: «Εσύ, ιδίως, είσαι ο τελευταίος που θέλει να ξέρει».

Ο Πέτρος ψάχνει το χώρο.

Πέτρος: Ποιος είναι;

Φωνές: Μας ακούς Περσέα.

Πέτρος: Πώς με είπατε;

Φωνές: Το χέρι σου κόπηκε από το σπαθί της Μέδουσας.

Πέτρος: Τι είστε;

Φωνές: Φωνές. Ορφανές από κόκκαλα, υγρά και κύτταρα, φλέβες και δέρμα, όργανα και ορμόνες.

Πέτρος: Και τι θέλετε;

Φωνές: Κάναμε λάθος. Την παγιδεύσαμε στη σιωπή. Αλλά εσύ πρέπει να μάθεις τι συνέβη.

Πέτρος: Θα με βοηθήσετε; Θέλω να καταλάβω.

Φωνές: Όποιος βλέπει γύρω του,
μπορεί να καταλάβει τα πάντα.

Ο Πέτρος κοιτάει τριγύρω

Φωνές: Είπες: «Κι αυτή φίδια έχει για μαλλί»

Πέτρος: «Αυτή έχει και σπαθί, εγώ δεν έχω». (βλέπει τη Μέδουσα)

Αυτή είναι το κλειδί. Ετοίμασε μια ολόκληρη Έκθεση για αυτήν. Με
θέμα τη δικαίωση.

Φωνές: Δικαίωση.

Πέτρος: Από τότε που ήρθε έχει αλλάξει, έχει δυναμώσει, τα μάτια
της έχουν μια λάμψη. Η Μαίρη για κάποιο λόγο ταυτίζεται μαζί της.

Με τρόπο πολύ προσωπικό.

Φωνές: Καλά το πας.

Πέτρος: Η Μέδουσα ήταν ιέρεια της Αθηνάς. Αλλά...

Φωνές: Αλλά;

Πέτρος: Ο Ποσειδώνας την είδε και τη βίασε.

Φωνές: Και μετά;

Πέτρος: Η Αθηνά τη μεταμόρφωσε σε τέρας.

Μέδουσα: Να χαρώ εγώ τη θεά της σοφίας και της δικαιοσύνης...

Πέτρος: Δεν μπορούσε να τιμωρήσει τον Ποσειδώνα.

Μέδουσα: Περιέργη η δικαιοσύνη των θεών.

Πέτρος: Κάτι τραυματικό συνέβη στη Μαίρη και τιμωρήθηκε χωρίς να φταίει.

Φωνές: Κοντεύεις.

Μέδουσα: Γύρω-γύρω το πάει αλλά δε φτάνει.

Πέτρος: Κάτι που δεν την αφήνει να πλησιάσει τους ανθρώπους.

Μέδουσα: Τι κάνει νιάου-νιάου στα κεραμίδια;

Πέτρος: Μα, είναι δυνατόν; Είναι δυνατόν να...

Φωνές: Τώρα θέλει λίγη τόλμη Περσέα.

Πέτρος: Πώς με είπατε;

Φωνές: Σχημάτισε τη λέξη με τα χείλη σου και άσε τον αέρα να περάσει από μέσα τους.

Πέτρος: Η Μαίρη έχει πέσει θύμα...

Φωνές: Πες το!

Μέδουσα: Πες το γαμώτο!

7.

Μπαίνει μέσα η Μαίρη.

Μαίρη: Τι έχεις;

Πέτρος: Μαίρη...

Μαίρη: Νιώθεις καλά;

Πέτρος: Μαίρη συμβαίνει αυτό που υποψιάζομαι;

Μαίρη: Τι πράγμα;

Πέτρος: Είναι αλήθεια;

Μαίρη: Δεν καταλαβαίνω τι λες;

Πέτρος: Δεν είναι τυχαίος ο τίτλος της Έκθεσης, έτσι;

(παύση)

Μαίρη: Τι εννοείς;

Πέτρος: Δεν είναι τυχαίο το κεντρικό έκθεμα.

Μαίρη: Είναι εξαιρετικό γλυπτό.

Πέτρος: Το κεντρικό έκθεμα δεν είναι αυτή *(δείχνει τη Μέδουσα)*

αλλά εσύ.

Μαίρη: Τι λες;

Πέτρος: Εσύ είσαι αυτή που θέλει τη δικαίωση εδώ μέσα.

Μαίρη: Γιατί να-

Πέτρος: -εσύ είσαι το θύμα του βιασμού.

(Παύση)

Μαίρη Ποιος στο είπε;

Πέτρος: Ο φόβος σου για το άγγιγμα, η απόσταση που κρατάς, η μάταιη προσπάθεια να κρύψεις την ομορφιά σου...

Μαίρη: Ήθελες να λύσεις το γρίφο.

Πέτρος: Διαίσθηση. Και σαν κάτι εδώ μέσα να μου το επέβαλε.

Μαίρη: Σε αυτή την αίθουσα.

Πέτρος: Ναι.

Μαίρη: Και ξέρεις ποιος το έκανε;

Πέτρος: Όχι.

Μαίρη: Τότε ξέρεις τα μισά.

Πέτρος: Κάποιος καλλιτέχνης; Επιμελητής;

Μαίρη: Όχι.

Πέτρος: Πες μου την ιστορία από την αρχή. Θα σε πιστέψω, ό,τι και να μου πεις. Μη με αδικείς εκ των προτέρων.

(παύση)

Μαίρη: Αν άρχισαν να μιλούν οι τοίχοι και τα εκθέματα γιατί να σωπαίνω εγώ; Εδώ λοιπόν, ναι. Εδώ έγινε.

Πέτρος: Πώς;

Μαίρη: Ήταν ο πρώτος χρόνος που δούλευα, η πρώτη Έκθεση που επιμελήθηκα. «Ζώα» την είχα ονομάσει και ήταν αφιερωμένη στα ζώα της μυθολογίας, μυθικά ή πραγματικά.

Μέδουσα: Ήταν μόλις έκλεισα τα δεκατρία και ήμουν όμορφη, λέγανε. Η μάνα μου κατάλαβε ότι ήδη ελεεινά βλέμματα έπεφταν πάνω μου και σιχαμένα χέρια προσπαθούσαν να με αγγίξουν με κάθε ευκαιρία. Με πήρε και με έφερε στο ιερό της Αθηνάς. Μου είπε «Ή εδώ ή γάμος». Κι εγώ έγινα η καλύτερη, η πιο πιστή ιέρειά της.

Μαίρη: Τα εγκαίνια έγιναν Φεβρουάριο, όπως και τώρα. Σκεφτήκαμε να διοργανώσουμε ένα μασκέ πάρτι με το θέμα της Έκθεσης. Ένα επικοινωνιακό τρικ που άρεσε πολύ στην Αθηνά. Έτσι λοιπόν μετά τη συνέντευξη τύπου, τους λόγους που εκφωνήθηκαν και τα συγχαρητήρια που δεχθήκαμε, οι καλεσμένοι έβαλαν τις στολές τους και ξεκίνησε το πάρτι στο Μουσείο.

Μέδουσα: Στο ιερό ένιωσα κάποια χρόνια προστατευμένη από τους άνδρες. Δεν με έβλεπαν και αν με έβλεπαν, σεβόντουσαν την Αθηνά. Οι άνθρωποι, όχι οι Θεοί.

Μαίρη: Εγώ περιφερόμουν ανάμεσα σε Εκθέματα και ανθρώπους μασκαρεμένους σε ζώα, μεθυσμένη από την πρώτη μου επιτυχία, τρέμοντας ακόμη από την ταραχή της επαφής μου με το κοινό.

Μέδουσα: Μια μέρα ένιωσα μια διάθεση να βγω έξω από το ναό.
Ήταν άνοιξη, το γαλάζιο και το πράσινο με καλούσαν. Πήγα μια βόλτα προς τη θάλασσα. Ένιωσα ελεύθερη.

Μαίρη: Ήπια, χόρευσα, μίλησα, γέλασα.

Μαίρη και Μέδουσα (ταυτόχρονα): Θα μπορούσε να είναι η πιο όμορφη μέρα της ζωής μου, αν δεν ήταν η χειρότερη.

Μαίρη: Εκεί, προς το τέλος της βραδιάς, ήρθα προς αυτή την αίθουσα. Ήθελα να απολαύσω με την ησυχία μου το ευρηματικό στήσιμο. Με ακολούθησε ένας επισκέπτης. Από το στέρνο και πάνω ήταν μασκαρεμένος σαν ζώο.

Μέδουσα: Αυτό που δεν κατάλαβα ήταν ότι με παρακολουθούσε ο Ποσειδώνας. Δεν τόλμησε να έρθει με τη μορφή του. Μεταμορφώθηκε σε ένα τεράστιο, λευκό, πανέμορφο άλογο και με πλησίασε.

Μαίρη: Ήταν φανερό ότι ήταν μεθυσμένος. Προσπάθησα να φύγω αλλά με άρπαξε.

Μέδουσα: (ταυτόχρονα). Πλησίασα να χαϊδέψω τη χαίτη του και τότε με άρπαξε .

Πέτρος: Μη συνεχίζεις.

Μαίρη: Πρέπει να πω τι μου έκανε.

Μέδουσα: Να το ακούσει!

Πέτρος: Δεν χρειάζεται.

Μέδουσα: Να σκιστούν τα αυτιά του.

Μαίρη: Μου έλεγε πόσο όμορφη είμαι-

Μέδουσα: -πόσο ωραία μυρίζουν τα μαλλιά μου.

Μαίρη: -πως αν φωνάξω δεν θα μ' ακούσει κανείς

Μέδουσα: -πως δεν έχω πού αλλού να πάω

Μαίρη: -πως περίμενε αυτή τη στιγμή καιρό

Μέδουσα: -πως τον προσκάλεσα εγώ

Μαίρη: -πως βλέπει ότι μ' αρέσει αυτό που γίνεται

Μέδουσα: βλέπει τον ερεθισμό στις ρώγες μου

Μαίρη: πως είναι δυνατός

Μέδουσα: θεός

Μαίρη: κι εγώ ένα

Μέδουσα: τίποτα.

Πέτρος: Κατάλαβα, κατάλαβα.

Μαίρη: Εγώ προσπάθησα να... προσπάθησα να...

(Η Μαίρη ξεσπάει σε αναφιλητά και ο Πέτρος την αγκαλιάζει)

Πέτρος: Το ξέρω... το ξέρω... Δεν έφταιγες εσύ.

Μαίρη: Η αλαζονεία μου... η ανάγκη να θαυμάσω το έργο μου...

Πέτρος: Πώς μπορούσες να ξέρεις;

Μαίρη: Η εμπιστοσύνη που έδειχνα στους ανθρώπους...

Πέτρος: Και σ' αυτόν;

Μαίρη: Μου είχε κάνει κομπλιμέντα κι άλλες φορές. Αισθανόμουν άβολα αλλά πού να φανταστώ;

Πέτρος: Δεν μπορούσες.

Μαίρη: Και όταν το είπα στην Αθηνά...

Πέτρος: Η Αθηνά ξέρει;

Μαίρη: Μου είπε ότι καταλαβαίνει αλλά δεν μπορεί να με βοηθήσει.

Με απέτρεψε από το να το δημοσιοποιήσω.

Πέτρος: Και δεν έκανε τίποτα;

Μαίρη: Είπε ότι ζούμε σε περίεργους καιρούς.

Μέδουσα: (ταυτόχρονα). Ζούμε σε περίεργους καιρούς.

Φωνές: «Δεν θα μας βγάλει πουθενά.»

Πέτρος: Δεν το πιστεύω! Η Αθηνά έπρεπε να βγει μπροστά!

Μαίρη: Είπε ότι μια καταγγελία θα βλάψει το Μουσείο.

Πέτρος: Το Μουσείο;

Μαίρη: Και ότι αυτός θα μας διαλύσει νομικά και ψυχολογικά.

Πέτρος: Αυτός ποιος;

Μέδουσα: Ο βιαστής!

Φωνές: Ο Ποσειδώνας.

Πέτρος: Τόσο πολύ φοβάσαι το όνομά του;

Μαίρη: Και από τότε αναγκάζομαι να τον βλέπω μπροστά μου...

Πέτρος: Δουλεύει εδώ μέσα;

Μαίρη: Να ανέχομαι το βλέμμα του.

Πέτρος: Πες μου ποιος είναι και θα τον τσακίσω.

Μαίρη: Και τον υποβιβασμό μου από επιμελήτρια σε γραμματέα.

Μέχρι να με διώξει οριστικά.

Πέτρος: Κανείς δεν θα σε διώξει, θα φροντίσω εγώ γι αυτό.

Μαίρη: (ειρωνικά) Θα μιλήσεις στο θείο σου στο Διοικητικό

Συμβούλιο;

Πέτρος: Ναι.

Μαίρη: Μα δεν καταλαβαίνεις;

Φωνές: Αν είσαι ο Περσέας...

Μέδουσα: Ο Περσέας ήταν ανιψιός του Ποσειδώνα.

Φωνές: Ο Ποσειδώνας είναι ο θεός σου.

8.

Πέτρος: Ποιος;

Μαίρη: Ο αγαπημένος σου θεός. Αυτός που σε μεγάλωσε όταν έχασες τον δικό σου. Που σου στάθηκε σαν πατέρας.

Φωνές: (σαν ηχώ) Τέρας.

Πέτρος: Πώς μπορείς να το λες αυτό;

Μαίρη: Μου είπες να σου πω την αλήθεια.

Πέτρος: Το κάνεις για να με απομακρύνεις.

Μαίρη: Καθόλου.

Πέτρος: Επειδή ήρθαμε κοντά-

Μαίρη: Όχι.

Πέτρος: Τόσο πολύ με μισείς;

Μέδουσα: Είπες θα με πιστέψεις ό,τι και αν σου πω.

Πέτρος: Αυτό όχι. Όχι αυτό.

Μέδουσα: Γιατί όχι αυτό;

Πέτρος: Τον ξέρω. Δεν μπορεί να το έκανε.

Μέδουσα: Κι όμως το έκανε.

Πέτρος: Δεν είναι τέτοιος άνθρωπος.

Μέδουσα: Πώς θα έπρεπε να είναι δηλαδή;

Πέτρος: Όχι έτσι. Θα το είχα δει, θα το είχα καταλάβει αν ήταν τέτοιος. Ζω κοντά του τόσα χρόνια.

Μέδουσα: Πρόβλημά σου.

Πέτρος: Στο κάτω-κάτω δεν είδες το πρόσωπό του.

Μαίρη: Κάτω από το κεφάλι του λευκού αλόγου φορούσε το λευκό κοστούμι που είχε στα εγκαίνια.

Πέτρος: Είπες... κεφάλι αλόγου;

Μαίρη: Ναι.

Μέδουσα: Ένα τεράστιο, λευκό, πανέμορφο άλογο...

Πέτρος: Και λευκό κοστούμι;

Μαίρη: Δεν θα το ξεχάσω ποτέ. Η στολή ήταν τόσο ρεαλιστική που από τότε δεν μπορώ να βρεθώ κοντά σε άλογο χωρίς να νιώσω απειλή. (Ο Πέτρος παραπατά) Τι έπαθες;

Πέτρος: Τίποτα.

Μαίρη: Πες μου τι συμβαίνει.

Πέτρος: Ήμουν κι εγώ σ' αυτά τα εγκαίνια.

Μαίρη: Ήσουν εδώ;

Πέτρος: Ήμουν δεκατεσσάρων, σχεδόν παιδί ακόμη και ο θεός μου με πήρε μαζί. Η Έκθεση αυτή ήταν από τα πιο υπέροχα πράγματα που είχα δει στη ζωή μου. Με επηρέασε βαθιά. Ήταν ο λόγος που

αποφάσισα να σπουδάσω ιστορία τέχνης και να κάνω αυτή τη δουλειά.

Μαίρη: Ήσουν στο πάρτι;

Πέτρος: Ήμουν μαζί του μέχρι ένα σημείο, μετά για λίγο χαθήκαμε, μου είπε πως πρέπει να μιλήσει σε διάφορους. Δεν κατάλαβα καν πώς πέρασε η ώρα, ήμουν χαμένος στις εντυπώσεις μου.

Μαίρη: Άρα... θυμάσαι.

Πέτρος: Ήταν πολύ περήφανος για αυτή τη στολή.

Μαίρη: Ξέρεις.

Πέτρος: Την έχει ακόμη. Έχει το κεφάλι του αλόγου στο σαλόνι του.

(Την αγκαλιάζει) Μαίρη συγνώμη, με συγχωρείς. Αυτό που συμβαίνει είναι τρομερό.

Μαίρη: Είναι δύσκολο για σένα.

Πέτρος: Δεν μπορώ να το διαχειριστώ.

Μαίρη: Το καταλαβαίνω.

Πέτρος: Κι εσύ ήθελες να με προστατέψεις.

Μαίρη: Ήθελα.

Πέτρος: Σε πιστεύω.

Μαίρη: Μη ζητάς συγνώμη. Η αλήθεια είναι ότι δεν ξέρεις τι έγινε σε αυτή την αίθουσα.

Πέτρος: Δεν σου έχω πει κάτι. Εκτός από την Έκθεση, κοιτούσα μαγεμένος και την επιμελήτρια που την έστησε. Εσένα Μαίρη. Κρεμόμουν από τα χείλη σου στην ξενάγηση που μας έκανες.

Μαίρη: Από τα δικά μου χείλη;

Πέτρος: Σε παρακολουθούσα σε όλο το πάρτι μέχρι που σε έχασα. Και σε είδα κάποια στιγμή να φεύγεις τρέχοντας. Ήσουν αναμαλλιασμένη και πολύ αναστατωμένη. Το ξέχασα τελείως, το απώθησα, δεν το συνέδεσα. Ήθελα να σε σκέφτομαι αγέρωχη και λαμπερή. Σε είχα ήδη ερωτευτεί.

Μαίρη: Εμένα;

Πέτρος: Μα δεν είναι προφανές τόσο καιρό;

Μαίρη: Είμαι τόσο διαφορετική πια.

Πέτρος: Είσαι.

Μαίρη: Έχει χαθεί όλη η λάμψη που λες.

Πέτρος: Όχι για μένα.

(Την φιλάει, η Μαίρη ενδίδει).

Φωνές: Το διαμάντι χαράζει το μάρμαρο.

Μέδουσα: Αηδίες.

Μαίρη: Καταλαβαίνεις άρα το λόγο για τον οποίο θα φύγω.

Πέτρος: Έχεις κάθε λόγο να θες να απομακρυνθείς από εδώ μέσα.

Μαίρη: Και μου δίνεις κουράγιο να κάνω αυτό που θέλω να κάνω.

Πέτρος: Τι πράγμα;

Μαίρη: Πέρασα χρόνια κρύβοντας αυτό που συνέβη. Τώρα ήρθε η ώρα να το βγάλω από μέσα μου.

Πέτρος: Πώς;

Μαίρη: Τη βλέπεις αυτή την οθόνη (του δείχνει την οθόνη στο βάθος).

Υποτίθεται ότι θα παίξει ένα βίντεο με την ιστορία της Μέδουσας. Η πραγματικότητα είναι ότι έχω ετοιμάσει ένα άλλο βίντεο. Εκεί τα λέω όλα. Περιγράφω ακριβώς τι έγινε με ημερομηνίες και ονόματα. Είναι η πινελιά της επιμελήτριας στην Έκθεση. Ένα ωραίο επικοινωνιακό τρικ... Μόνο που είναι αληθινό.

Πέτρος: Και θα κατονομάσεις το θείο μου;

Μαίρη: Ας καταλάβει όλος ο κόσμος ποιος είναι ο Πρόεδρος.

Πέτρος: Και μετά;

Μαίρη: Θα φύγω ήρεμη.

Πέτρος: Είσαι σίγουρη πως είναι η κατάλληλη κίνηση;

Μαίρη: Γιατί;

Πέτρος: Ποιος θα σε πιστέψει; Είναι ο λόγος του εναντίον στο δικό σου.

Μαίρη: Σαν να ακούω την Αθηνά. Εσύ δεν έλεγες ότι έπρεπε να βγει μπροστά;

Πέτρος: Ναι...έλεγα. Αλλά... στο κάτω-κάτω της γραφής έχουν περάσει δέκα χρόνια.

Μαίρη: Και τι σημαίνει αυτό;

Πέτρος: Μη με παρεξηγείς. Είναι όμως ότι ... εννοώ... είμαστε όλοι διαφορετικοί άνθρωποι. Κι εγώ, κι εσύ... κι αυτός.

Μαίρη: Αυτός;

Πέτρος: Ήταν μεθυσμένος, μπορεί και να μην θυμάται τίποτα από όλα αυτά. Κι αν τα θυμάται... Είμαι σίγουρος ότι το έχει μετανιώσει.

Μαίρη: Δεν το δείχνει.

Πέτρος: Αν ζητήσει συγγνώμη και σου δώσει τη θέση σου πίσω;

Μαίρη: Δεν πρόκειται.

Πέτρος: Θα τον αντιμετωπίσω εγώ. Θα τον αναγκάσω.

Μαίρη: Δεν έχει νόημα.

Πέτρος: Δικαίωση δεν θέλεις;

Μαίρη: Δεν μου αρκεί η συγγνώμη του. Θέλω να τον εκθέσω.

Πέτρος: Μαίρη... είναι μεγάλος άνθρωπος πια. Άρρωστος.

Μαίρη: Γιατί θες τόσο πολύ να τον προστατέψεις;

Πέτρος: Τον αγαπώ.

Μαίρη: Κι εγώ;

Πέτρος: Στο είπα, είμαι ερωτευμένος μαζί σου από τότε. Δεν σταμάτησα ποτέ να σε σκέφτομαι.

Μαίρη: Και θέλεις να γίνουμε μια ωραία οικογένεια;

Πέτρος: Θέλω να ψάξουμε το μέλλον μας μαζί. Μακριά από φαντάσματα. Ας μην τον ξαναδώ κι εγώ ποτέ αν αυτό θέλεις. Αλλά δεν μπορώ να σε αφήσω να του κάνεις κακό. Δεν αντέχω να τον δω να αντιμετωπίζει τέτοια κατηγορία. Θα τον διαλύσει.

Μαίρη: Κι αυτός πώς κατέστρεψε εμένα;

Πέτρος: Ας τελειώσει εδώ αυτό που έγινε.

Μαίρη: Δεν τελειώνει για μένα.

Πέτρος: Και το Μουσείο;

Μαίρη: Θα ωφεληθεί μακροπρόθεσμα.

(παύση)

Πέτρος: Εμένα δεν με σκέφτεσαι;

Μαίρη: Εσένα;

Πέτρος: Καλώς ή κακώς η καριέρα μου είναι δεμένη με το θείο μου.

Μαίρη: Θέλεις να παραμείνω σιωπηλή για να μην σου χαλάσω την καριέρα;

Πέτρος: Δεν παίζει κανένα ρόλο αυτό;

Μαίρη: Έχεις τα προσόντα να τα καταφέρεις μόνος σου. Ίσως όχι τόσο σύντομα.

Πέτρος: Μαίρη σε εκλιπαρώ. Έλα να φύγουμε από εδώ. Να πάμε κάπου αλλού, να αρχίσουμε από την αρχή, μαζί.

Μαίρη: Δεν αποκλείει το ένα το άλλο.

Πέτρος: Δεν μπορώ να είμαι με κάποια που θα έχει βλάψει εμένα και το θείο μου.

Μαίρη: Είσαι άδικος.

Πέτρος: Θα είμαστε ευτυχισμένοι μαζί.

Μαίρη: Για μένα η σιωπή ισοδυναμεί με θάνατο.

Πέτρος: Σε παρακαλώ... σκέψου το καλύτερα. Μην τα πετάς όλα.

Μαίρη: Δεν μπορώ.

Ο Πέτρος τη φιλάει.

Πέτρος: Μπορείς. Σε εκλιπαρώ.... Μαίρη... Πίστεψε στο μέλλον. Σε μας. Έχουμε λίγο χρόνο ακόμη. Σκέψου το. Σκέψου.

Ο Πέτρος φεύγει από την αίθουσα.

9. Σκέψου/Μένος/Περισσεύεις.

Ονειρική ατμόσφαιρα, παρηχήσεις.

Φωνές :

Σκέψου.

Άκου τον Περσέα.

Σκέψου.

Μπορείς να τα έχεις όλα.

Σχεδόν όλα.

Μέδουσα:

Νιώσε

Άσε να μιλήσει το στομάχι σου

ο θώρακάς σου

η βάση του λαιμού σου.

Μην ακούς τίποτα

παρά μόνο

το πετρωμένο μένος σου.

Αυτό μονάχα δικαιούται να μιλά.

Ο θυμός σου ο μαρμαρωμένος

θα σε καθοδηγήσει.

Φωνές :

Σκέψου

Είπες σαν θάνατος είναι η σιωπή.

Δεν είναι θάνατος

αλλά αθανασία

Αυτό που σου χρωστάνε οι Θεοί

Στον κάτω κόσμο θα είσαι

αλλά είναι κομμάτι σου θα πετάει στον ουρανό σαν λευκό άλογο

Ελεύθερο,

Αδάμαστο

Άσπιλο.

Μέδουσα:

Όταν όλοι είναι καλά

Το δικό σου το δίκαιο είναι μια πολυτέλεια

Είναι άκαιρο

Άκυρο

Περισσεύει

Ακούς τι σου λένε;

Οργίσου!

Φωνές:

Σκέψου.

Άφησέ τον να σε σώσει.

Κανείς δεν θα σε βλάψει πια ποτέ.

Μέδουσα:

Σσσσστ.

Σώσε τον εαυτό σου.

Ήρθε η ώρα να μιλήσει

ο πόνος σου ο χαραγμένος

ο απωθημένος.

Νιώσε τον να σε καταβάλλει.

Νιώσε κι εμένα δίπλα σου.

Άσε να μας λεφτερώσει

το κοινό μας μένος.

Φωνές:

Όταν πεθαίνεις

απαλλάσσεσαι

δεν θυμάσαι.

Δεν ξυπνάς τις νύχτες φωνάζοντας

Μέδουσα:

Να τελειώνουμε μ' αυτόν

Να τελειώνουμε και με τη γενιά του

Κουρασθήκαμε τόσα χρόνια

Φωνές:

Σκέψου άραγε

Τον αγάπησες καθόλου;

Αν ναι,

δεν υπάρχει ένωση πιο ιερή

απ τη θυσία

Πιο δυνατη

από την αμοιβαία απελευθέρωση-

Μέδουσα:

- πιο αμετάκλητη

από την εκτέλεση.

Φωνές:

Πέρασε ο καιρός.

Κούφια θα είναι η αντίδρασή σου.

Πέρασε ο καιρός.

Μέδουσα:

Οργίσου!

Για να είναι όλοι καλά,

εσύ περισσεύεις.

Ταυτόχρονα οι Φωνές η Μέδουσα

Φωνές:

Πέρασε η στιγμή-

Μέδουσα:

-Περισσεύεις τ' ακούς; Αυτό θες;

Φωνές:

Πέρασε ο καιρός -

Μέδουσα:

-περισσεύεις!

Φωνές:

Πέρασε-

Μέδουσα:

Περισσεύεις!

10. Μπαίνει μέσα η Αθηνά

Αθηνά: Όλα έτοιμα βλέπω.

Μαίρη: Όλα στημένα.

Αθηνά: Ηρθε πριν λίγο ο Πέτρος στο γραφείο μου.

Μαίρη: Και;

Αθηνά: Μου είπε τι έγινε.

Μαίρη: Δεν έχασε καιρό.

Αθηνά: Και μου είπε τι σκοπεύεις να κάνεις.

Μαίρη: Για να προλάβει τη ζημιά.

Αθηνά: Ανησυχεί για το θείο του, το Μουσείο και τον εαυτό του.

Μαίρη: Φυσικά.

Αθηνά: Όπως καταλαβαίνεις οφείλω να σε σταματήσω.

Μαίρη: Με ποιο τρόπο;

Αθηνά: Θα μπορούσα να φωνάξω το σεκιούριτι να σε συνοδεύσει έξω. Και μετά να συνεχίσουμε κανονικά τα εγκαίνια.

Μαίρη: Αλλά ξέρεις ότι μπορώ να τα πω αλλού.

Αθηνά: Ναι, δεν θα ήταν καλή στρατηγική.

Μαίρη: Οπότε θέλεις να με πείσεις πάλι να μην κάνω τίποτα.

Αθηνά: Δεν είπα αυτό.

Μαίρη: Ξεκίνα λοιπόν.

Αθηνά: Τι σε κάνει να νομίζεις ότι μετά από τόσα χρόνια θα σε πιστέψει οποιοσδήποτε;

Μαίρη: Τίποτα.

Αθηνά: Θες να αυτοκτονήσεις επαγγελματικά και προσωπικά;

Μαίρη: Είμαι έτοιμη να αναλάβω το κόστος.

Αθηνά: Θα υποστηρίξει ότι το έκανες επειδή δεν ανανεώσαμε τη σύμβασή σου.

Μαίρη: Θα έχει εκτεθεί. Αυτό θέλω, τίποτε άλλο.

Αθηνά: Ο Πέτρος είναι ερωτευμένος μαζί σου.

Μαίρη: Στο είπε κι αυτό;

Αθηνά: Αν αισθάνεσαι κάτι για αυτόν, θα ήταν μια λύση να φύγεις προς τα μπροστά.

Μαίρη: Αυτό θα κάνω αφού τελειώσω εδώ.

Αθηνά: Είσαι σίγουρη ότι δεν θέλεις να προχωρήσεις μαζί του;

Μαίρη: Τι σε νοιάζει; Τι σε ενδιαφέρει; Από πότε έγινες ρομαντική;

Αθηνά: Σε βλέπω εδώ μέσα να λιώνεις τόσα χρόνια. Να μην συνδέεσαι με άνθρωπο, παρά μόνο με τα εκθέματα. Να αλλάζεις χαρακτήρα, εμφάνιση, συμπεριφορά. Σε κατέστρεψε αυτή η ιστορία.

Μαίρη: Και με λυπάσαι;

Αθηνά: Δεν είναι ευχάριστο.

Μαίρη: Αθηνά έχεις τύψεις;

Αθηνά: Σε πίεσα να μην κάνεις τίποτα...

Μαίρη: Και τώρα έρχεσαι να με πιέσεις για άλλη μια φορά.

Αθηνά: Επιβεβαιώθηκα όμως. Δεν ήσουν έτοιμη να αντιμετωπίσεις τέτοιο αγώνα τότε.

Μαίρη: Εντάξει, αφού έδωσες στον εαυτό σου συγχωροχάρτι, λύθηκε το πρόβλημά.

Αθηνά: Τώρα είσαι;

Μαίρη: Τι πράγμα;

Αθηνά: Δυνατή.

Μαίρη: Θα δείξει.

Αθηνά: Φαίνεσαι διαφορετική.

Μαίρη: Αυτή το κάνει *(δείχνει τη Μέδουσα)*.

Αθηνά: Θέλεις να πάρεις κι εσύ το σπαθί σου και να κόψεις το κεφάλι όσων σε αδίκησαν;

Μαίρη: Ίσως.

Αθηνά: Αλλά ξεχνάς ότι δεν έχεις σπαθί.

Εαφνικά η Μέδουσα αρπάζει την Αθηνά

Μέδουσα: Έχω όμως εγώ.

Μαίρη: Τι συμβαίνει;

Μέδουσα: Επιτέλους ξανασυναντιόμαστε Αθηνά μου.

Αθηνά: Τι γίνεται;

Μέδουσα: Εγώ είμαι, η αγαπημένη σου ιέρεια. Γέρασα λίγο όλους αυτούς τους αιώνες αλλά μη μου πεις ότι δεν με γνωρίζεις. Θα στεναχωρηθώ.

Αθηνά: Εσύ;

Μέδουσα: Χρόνια περίμενα να σε ξαναδώ.

Αθηνά: Άφησέ με.

Μέδουσα: Θα αστείεύεσαι.

Μαίρη: Τι κάνεις;

Μέδουσα: (Έχει το σπαθί της στο λαιμό της Αθηνάς) Ένα χρατς και όλοι οι αιώνες μίσους θα βρουν τη λύση τους.

Μαίρη: Μα...

Μέδουσα: Δε μιλάω στη Διευθύντριά σου αλλά στη θεά μου.

Αθηνά: Δεν μπορεί να συμβαίνει αυτό.

Μέδουσα: Είσαι συνηθισμένη να έχεις το πάνω χέρι έτσι;

Τουλάχιστον ας χρησιμοποιούσες σωστά την εξουσία σου.

Αθηνά: Σταμάτα. Άκουσέ με. Γοργώ άκουσέ με.

Μέδουσα (στην Αθηνά): Νάτα νάτα...σαν να επανέρχεται η μνήμη
μας βλέπω.

Αθηνά: Τι θέλεις;

Μέδουσα: Με αδίκησες.

Αθηνά: Ήταν άλλοι καιροί. Άλλα ήθη.

Μέδουσα: Αποτελείωσες το κακό που μου είχε κάνει ο Ποσειδώνας.

Αθηνά: Και οι θεοί υπόκεινται σε κανόνες.

Μέδουσα: Με έδιωξες κακήν κακώς!

Αθηνά: Δεν ήσουν πια παρθένα, δεν είχες θέση στο ιερό μου.

Μέδουσα: Έπρεπε να με προστατέψεις από αυτόν.

Αθηνά: Πού να το φανταστώ;

Μέδουσα: Αιώνες ο Δίας και ο Ποσειδώνας ζευγαρώνουν με το ζόρι
με όποια θέλουν. Το ξέρεις καλά.

Αθηνά: Και τι να κάνω;

Μέδουσα: Αυτό θα το σκεφτείς στα τρία δευτερόλεπτα που το αίμα
θα φεύγει από το σώμα σου. Έτσι έκανε ο Περσέας.

Αθηνά: Θα πληρώσω εγώ για τις πράξεις του Ποσειδώνα;

Μέδουσα: Είναι μια καλή αρχή.

Μαίρη: Σταμάτα! Έχει δίκιο. Δεν φταίει αυτή.

Μέδουσα: Εσύ κάτσε στην άκρη, είσαι πολύ μικρή για να μιλάς. Εδώ έχουμε θέματα αιώνων.

Μαίρη: Ξέρω ότι αυτό δεν είναι δικαίωση.

Μέδουσα: Δικαίωση ήταν η δική σου Έκθεση. Εγώ θέλω αίμα.

Μαίρη: Όχι έτσι.

(Πηγαίνει να βοηθήσει την Αθηνά.)

Μέδουσα: Σου έδωσα όλη την ενέργεια για να βάλεις τα πράγματα στη θέση τους κι εσύ παίρνεις το μέρος της;

Μαίρη: Δεν με ενδιαφέρει η εκδίκηση.

Μέδουσα: Δεν την άκουσες; Πας να κάνεις μια τρύπα στο νερό. Το σχέδιό σου θα στραφεί εναντίον σου. Σε αυτό τον αγώνα δεν θα κερδίσουμε ποτέ, το καταλαβαίνεις;

Μαίρη: Δεν θα σε βοηθήσει η βία.

Μέδουσα: Έχω ήδη το κεφάλι του Περσέα, τώρα της Αθηνάς και κάποτε θα έρθει και η σειρά του Ποσειδώνα.

Μαίρη: Και μετά;

Μέδουσα: Το τέρας θα γαληνέψει.

Μαίρη: Δεν είσαι τέρας.

Μέδουσα: *(γελάει)* Είμαι! Κι αυτή είναι που με μεταμόρφωσε!

Αθηνά: Εδώ γελιέσαι. Δεν σε μεταμόρφωσα εγώ. Ήμουν μπροστά όταν αγρίεψε ματιά σου. Όταν άρχισες να ξεριζώνεις τα μαλλιά σου. Εσύ ένιωσες τέρας. Και αποφάσισες να αλλάξεις τη φύση σου για να προστατευτείς.

Μέδουσα: Αφού κανένας άλλος δεν μπόρεσε να το κάνει.

Αθηνά: Εκτός από εμένα, κι εσύ η ίδια τιμώρησες τον εαυτό σου άδικα.

Μέδουσα: Άρα το παραδέχεσαι ότι με αδίκησες.

Αθηνά: Έπρεπε να φυλάω καλύτερα το ναό μου. Έπρεπε να προστατεύσω τις ιέρειές μου.

Μέδουσα: Δεν με πλήγωσε τόσο ο βιασμός όσο η προδοσία σου. Και τώρα θα πεθάνεις.

Μαίρη: Μη!

Αθηνά: Άφησέ την.

Μαίρη: Είσαι έτοιμη να θυσιαστείς;

Αθηνά: Ίσως μου αξίζει η τιμωρία.

Μαίρη: Μετανιώνεις λοιπόν που δεν με άφησες να μιλήσω;

Αθηνά: Μετανιώνω που δεν στάθηκα δίπλα σου. Γι αυτό ήρθα να σε βρω. Θέλω να σε βοηθήσω.

Μέδουσα: Άρχισες τα κόλπα σου θεά.

Αθηνά: Να κάνω αυτό που δεν έκανα όταν έπρεπε.

Μέδουσα: Υποκρίτρια.

Μαίρη: Τι εννοείς;

Αθηνά: Πάρε αυτό. *(Βγάζει από την τσέπη της ένα στικάκι και το δίνει στη Μαίρη)* Μπορείς να το παίξεις αντί για το βίντεο που ετοιμάσες. Θα είναι πιο αποτελεσματικό.

Μαίρη: Τι περιέχει;

Αθηνά: Δες το.

Η Μαίρη πηγαίνει στον υπολογιστή και βλέπει το στικάκι.

Μαίρη: Το βίντεο από τις κάμερες ασφαλείας. Θεέ μου! Έχει καταγράψει όλο το βράδυ των εγκαινίων.

Αθηνά: Όταν μου το είπες, ζήτησα αμέσως την καταγραφή.

Μαίρη: Είχες αποδεικτικά στοιχεία και δεν μου το είπες ποτέ;

Αθηνά: Σ' αυτό τον κόσμο δεν είμαι θεά. Και εσύ δεν είσαι η μόνη που έχει πέσει στα χέρια του Προέδρου.

Μαίρη: Τι λες;

Αθηνά: Συνέβη τη μέρα της συνέντευξης για τη θέση της Διευθύντριας. Πάνω κάτω όπως συνέβη και σε εσένα. Δεν είχα

αφήσει τον εαυτό μου ούτε μια φορά να σκεφτεί τι μου έκανε. Πήρα τη θέση και αποφάσισα να διαγράψω ό,τι έχει συμβεί. Και τα κατάφερα... ή έτσι νόμιζα. Γιατί όταν ήρθες και μου είπες ότι το έκανε και σε σένα, όλα τα συναισθήματα που είχα απωθήσει τόσο καιρό με κατέκλυσαν. Ήθελα να το διώξω από πάνω μου. Ήθελα να σταματήσω να το σκέφτομαι και εσύ με εμπόδιζες.

Μαίρη: Γι αυτό με απέφευγες τόσο καιρό;

Αθηνά: Ναι.

Μαίρη: Γιατί δεν έβγαινες κι εσύ μπροστά; Θα ήμασταν δυο.

Αθηνά: Μικρός ο αριθμός.

Μέδουσα: Και τώρα τι κάνει τη διαφορά;

Αθηνά: Εσύ.

11.

Ακούγεται κόσμος έξω από την αίθουσα.

Μέδουσα: Κάτι έμαθες τελικά θεά.

Αθηνά: Άσε τα λόγια και κάνε αυτό που θες να κάνεις.

Μέδουσα: Δεν γίνεται. Είναι ώρα τώρα που δεν μπορώ να κινήσω το μπράτσο μου. Και τα πόδια μου θαρρείς και χτίστηκαν εδώ πάνω.

Αθηνά: Άρχισες πάλι να πετρώνεις.

Φωνές: Μόλις μαλάκωσε το μέσα.

Άρχισε να πετρώνει το έξω.

Άψυχο υλικό.

Τόσο καιρό κινούνταν από θλίψη

μίσος και οργή.

Σήμερα

η θλίψη σου μοιράστηκε.

Μετριάστηκε.

Μεριάστηκε η οργή.

Μέδουσα: Δεν τελείωσα αυτό που ήρθα να κάνω.

Αθηνά: Έκανες αυτό που χρειαζόταν για να αποδοθεί δικαιοσύνη.

Μέδουσα: Χωρίς αίμα;

Αθηνά: Δεν υπάρχει άλλη.

Μέδουσα: Ο πόνος πρέπει να επιστρέφεται.

Μαίρη: Δεν θέλω να επιστρέψω τίποτα. Θέλω να σταματήσω να τρέμω εγώ και η κάθε μία στη θέση μου.

Μέδουσα: Ποιος Ποσειδώνας θα σταματήσει έτσι;

Μαίρη: Το ένα κύμα θα φέρει το άλλο.

Μέδουσα: Ας γελάσω! Ο Ποσειδώνας είναι ο άρχοντας των κυμάτων!

Αθηνά: Δεν θα μπορέσει να ελέγξει την παλίρροια που ξεκινά.

Μέδουσα, σε λίγο αυτές οι πόρτες αυτές θα ανοίξουν και κόσμος θα μπει μέσα για να σε δει. Έρχεται για σένα και μόνο. Πρέπει να αποφασίσεις αν θα δουν το τέρας ή την έμπνευση.

Μέδουσα: Δεν είσαι σε θέση να δίνεις μαθήματα, θεά.

Φωνές: Αν εμμένεις στο αίμα

μένεις μόνη με την εμμονή

μη μένεις μόνη σήμερα

μη μένεις

μη.

Μαίρη: Μέδουσα! Ιέρειά μου εσύ, οδηγήτρια, συντρόφισσα, φίλη, αδελφή μου. Άλλαξαν οι καιροί. Μείνε μαζί μου, εμπιστέψου με και

θα δεις αυτό που κατάφερες. Να δώσεις δύναμη, να ενώσεις, να ελευθερώσεις.

Φωνές: Ήρθε η ώρα Μέδουσα.

Πηγάσσους να γεννήσεις που θα πετάξουν σε όλη τη γη.

Αθηνά: (σε θέση ικεσίας) Γοργώ, εγώ η ανάξια θεά σου στέκομαι μπροστά σου, σε ευγνωμονώ που μου χαρίζεις τη ζωή και ταπεινά και σε καλώ, σε εκλιπαρώ να υπηρετήσεις αυτό που εγώ δεν μπόρεσα.

Φωνές: Αυτή είναι η ώρα.

Αυτό που δεν μπόρεσε να κάνει η θεά

να το κάνει η ιέρεια.

Ήρθε το σήμερα.

Ήρθε το τώρα.

Μέδουσα: Να γίνει. Καλύτερα πετρωμένη από έξω παρά από μέσα.

Θέλω μονάχα να μείνουν τα μάτια και τα αυτιά μου ανοιχτά.

Μαίρη: Να δεις την εποχή να αλλάζει.

Μέδουσα: Εύχομαι κάποτε να μπορέσω να κοιμηθώ. Ίσως δεν τα καταφέρω, αλλά τώρα είναι η ώρα να ανοίξετε τις πόρτες. Είμαι έτοιμη. Ανοίξτε τις!

Τέλος